

GUDRUN MARCKMANN ØSTBYE

Gudrun Marckmann Østbye blev født i 1932, hun boede på Bunsensvej i Viby størstedelen af sin barndom. Gudrun fortæller om sin barndom som spejder, en ungdom som blandt andet bød på et Aarhus, der var besat af tyskerne. Gudrun møder sin norske mand på en ferie, de forelsker sig og bosætter sig i Aarhus. Gudrun bliver en lokal ildsjæl, og har hele sit liv været interesseret i historie og omgivelserne omkring hende.

Interviewet er lavet af Bent Hjortshøj, 30. august 2016 på Viby Bibliotek.

BARNDOMMEN

HVOR ER DU FØDT OG OPVOKSET?

Jeg blev født i 1932 og det var så oppe på Fødselsstiftelsen. Så boede vi i Skansen et år, Skansebygningen, det inde i byen. Der boede vi til jeg var et år gammel, så flyttede vi til Rosenvang, hvor min far havde bygget et hus. Det havde været en kolonihave engang, og der byggede de hus. Det var i 1933, og det er der jeg har hele min barndom og opvækst. Og det er en barndom, som har givet grobund for hele mit liv, kan jeg sige.

DU BLEV RIGTIG FARVET AF DIN BARNDOM DERUDE?

Ja, det gjorde jeg, og fra helt lille af kan jeg huske, at min bedstefar og min faster boede ovenpå, og jeg var altid med min bedstefar på Viadukten. Det hed det dengang, i Viby.

Og ja, det har altid været et godt barndomsliv, jeg har haft fra helt fra lille. Min mor var hjemmegående, og min far var ved Statsbanerne på kontor, og havde nogle distrikter, hvor han var ude at holde opsyn ved nogle jernbanespor.

Vi boede jo på en lille blind vej, og dengang boede der jo mange børn på Edisonsvej – det hed Bunsensvej, og dengang jeg blev født, hed det Christian Richardtsvej. Det blev så lavet om, men der var også kun fem huse på vejen. Men dengang var der mange børn som boede udenom – så vi legede hele tiden, også hjemme ved mig. Min far og mor var meget gæstfrie, også mod børn. Vi fik jo altid lov at være der, og i vores have, hvor vi kunne lege bag nøddehækken, og der var et valnøddetræ, som vi måtte klatre i.

Sådan var det også med min bror, som var tre år ældre. Ja, vi var kun os to.

Og så begyndte jeg som lille også at spille klaver, fordi min faster var på Konservatoriet, så jeg lærte også at spille.

DET VAR KLAVER?

Ja, det var det, for når min far og mor havde gæster, så var der altid noget musik først. De havde tit mange gæster, det havde de. Som jeg oplever det, så var der rigtig mange, der besøgte dem altid. Min far og mor var meget udadvendte. Selvom min mor var hjemme, så var hun også udadvendt. Det var sådan, at hun ikke var bange!

Min far har, fra han var 17 år været spejder, og der var min mor så "tante", når der var noget. Og der var vi jo også ligesom opvokset i det der. Hun var så åben overfor alting. Vi havde jo nok et trygt hjem, men nogle gange måske lidt for overbeskyttet for mig, der var en pige. Men på den anden side – når jeg tænker på, jeg begyndte som spejder som syvårig. Det har så fulgt mig til jeg blev voksen. Det var ikke tvungent. Min bror var også spejder et stykke tid ... Jeg begyndte som grønsmutte i KFUK. De første møder havde vi nede i Kongsvang i et sæbehus, så vores tøj lugtede, når vi kom hjem. Senere fik vi

nogle usle lokaler i en gammel præstegård. Det var nogle frygtelige lokaler, men det var vores eget. Det var der vi kunne have vores spejderting. Det er jeg selvfølgelig opvokset med, og oplevet utrolig mange ting, og været på mange lejre, så jeg blev mere selvstændig, efter at jeg var blevet spejder. Jeg tror nok jeg har været sådan lidt pylret ...

Jeg har haft det meget privilegeret. Jeg havde jo også meget familie og mange familiesammenkomster. Jeg var altid ude ved min bedstemor på Skovvejen hver søndag, hvor hun så den anden gren af familien – vi har altid haft et sammenhold i familien, og det har fulgt mig sidenhen. Selvom der ikke er mange tilbage, så er jeg opvokset med hele det stærke familiebånd.

Og så kom jeg selvfølgelig i skole, i Rosenvangskolen. I første klasse havde vi frøken Mogensen.

JEG SKAL LIGE HØRE DIG, INDEN VI GÅR VIDERE. SPEJDER, DET VAR SÅ DET DER OPTOG DIG RIGTIG MEGET?
Som fritidsinteresse – det var spejderne.

Noget andet jeg gjorde i fritiden, det var at passe børn. Jeg elskede børn. Jeg opsøgte simpelthen familier med små børn. Det var ikke fordi jeg fik så meget for det, men det var bare mig, med små børn.

Men tilbage til skolen. I Rosenvang. Der gik jeg i folkeskolen i seks år, hvor vi så gik over i 1. Real. Der var så fire realklasser, og det var så til præliminæreksamen. Dengang skulle man op i fire års pensum til eksamen. Det var meget at skulle igennem, men jeg har altid godt kunnet lide at gå i skole.

Dengang var mit yndlingsfag dansk, og det er det stadigvæk. Dengang var fagene delt op. Det var zoologi – og det jeg ikke så godt kunne lide, det var geometri og matematik. Jeg havde ikke svært ved det, men jeg brød mig ikke så meget om det. Vi skulle jo igennem det til eksamen. Det var dansk, og det at læse. Jeg slugte skønlitteratur, men også faglitteratur. Jeg har altid interesseret mig for omgivelserne.

Jeg er født i Aarhus Kommune, dengang var det jo ikke Aarhus, men Viby Kommune. Men jeg har altid interesseret mig for Aarhus, for gamle bygninger –

helt fra lille af. Jeg tror det er, fordi min far og mor fortalte fra deres tid. Min mor fortalte om Vennelyst. Hun boede på Sølystgade, så der fik jeg hele historien fra hende, før man begyndte at læse om det. Min far – det var så oppe fra Skt. Pauls Kirkeplads.

BØRN ER FAKTISK INTERESSEREDE I AT FÅ BEDSTEMOR OG BEDSTEFAR TIL AT FORTÆLLE OM BARNDOMMEN.

Ja, og at høre om slægten. Min far kunne gå længere tilbage, til 1700-tallet. Der er hele slægtstavlen, og vi har så fortsat den. Det var dengang de hed Svane til efternavn. Det var min far der begyndte med de slægtsbøger. Dem har jeg så nogen af, og min bror har en. Jeg har altid interesseret mig meget for familien og for slægten, og hvordan det har været helt tilbage.

Og interessen var jo ikke tvungen. Det kom af sig selv.

Men tilbage til skolen. Af fagene – det var jo dansk. Ellers gik skolegangen, som den gør. Jeg havde mange kammerater. Der var mange butikker nede i Kongsvang dengang, og jeg gik i klasse med nogle, der var børn af de forretningsdrivende. Det var alle tiders, og jeg har også haft forbindelse indtil for tre år siden med nogle af dem. Men nu tror jeg ikke, de er der mere. Jeg kan ikke finde dem.

Jeg var ikke så gammel, da jeg kom med min mor i Kongsvang for at handle. Om søndagen skulle jeg altid hente pisket flødeskum i mejeriet. Det er sjovt at tænke tilbage på.

SÅ FIK DU REALEKSAMEN? VILLE DU SÅ VÆRE STUDENT?

Næ, jeg ville være laborant. Men så var jeg for ung, og så kom jeg ind til Jydsk Telefon, da det var på Clemensbro, i regnskabsafdelingen. Det var jo ikke meningen, jeg skulle være blevet der. Men jeg skulle jo tjene penge, til jeg var gammel nok.

Det er mærkeligt at komme ind i regnskab, når man hader tal, men det var en rigtig god afdeling. Når jeg tænker tilbage, så var man jo lidt naiv, for vi havde det så godt. Og så blev jeg i 17 år i den samme afdeling! Der kom så edb ind, og det fyldte en hel kælder. Store maskiner! Men jeg trivedes jo så godt, og jeg havde nogle kollegaer, som var utrolig meget med, også i privatlivet.

Når jeg tænker tilbage, så ville jeg jo gerne kunne fange nogen af dem. Men nu er jeg jo blevet 84, så det havde været sjovt, om jeg kunne nå at fange dem, inden ... Jeg ved det ikke, men jeg spekulerer stadigvæk på det.

Vi springer lidt i det, for i spejdertiden var jeg med i alle lejre, og jeg har fortalt om spejdertiden i bogen, som er udgivet her i Viby. Der havde jeg også rigtig gode venner, som også er væk. Det er jo det der er det forfærdelige. Men vi havde et godt sammenhold

Som barn, det glemte jeg at fortælle, gik jeg på danseskole hos Flatau, og det gjorde jeg i mange år. Som teenager gik jeg et andet sted, men jeg kan ikke huske hvad det hed. Da jeg kom til Jydsk Telefon, holdt jeg fast ved spejderne.

KRIGEN

SÅ BLEV DU TROPSFØRER?

Ja, men jeg har altid gerne villet opleve noget mere, så derfor blev jeg flokfører for KFUM drengespejderne i Viby. Så skete der noget. Mine børn vil ikke tro på, at jeg har spillet fodbold med drengene, men det har jeg altså.

Jeg er opvokset under krigen, og under krigen kunne vi ikke rejse ud, så der kom vi kun til Solbjerg, til Solbjerg Kro, hvor vi roede. Det første jeg husker fra krigen, hvor jeg ikke forstod alvoren af den, der stod jeg i vores soveværelsesvindue og så på flyverne komme over. De fløj meget tæt over. Jeg står og kigger, for det var jo spændende, ikke? Jeg kunne ikke forstå, hvorfor min far og mor var så alvorlige, men det fandt jeg ud af sidenhen. Jeg har datoen, hvor de stod nede på Edisonsvej med tropperne. Hvad er man som barn? Vi var nysgerrige ... vi var nede for at snakke med dem. Og når jeg nu tænker tilbage, så var mange af dem faktisk nogle drenge. De var så unge ...

Man forstod ikke alvoren i det, dengang. Men det kom efterhånden. Ja, nu kommer vi til spejderne, for da jeg hentede min spejderuniform ... nu skal jeg lige tænke mig om, jeg må have været otte år, der stod vi inde på Banegårdsgade – den hedder noget andet, Park Alle, eller sådan noget – og

skulle med en bus til Rosenvang. Så blev der ringet, kimet med luftalarm, og der var lyskastere nede fra havnen. Vi blev gennet ned i kælderen ved et af de hoteller, der ligger der. Vi var der meget længe, og der var der jo ikke små telefoner, så man kunne ringe. Min far og mor kunne ikke forstå, hvor jeg blev af. Vi kom meget sent, og der var det, at jeg forstod ...

Mine forældre fortalte ikke så meget. Det er ikke som med børn i dag. Derfor varede det længe inden jeg fattede – hvad sker der. Vi oplevede mange luftalarmer i de år. Dengang der blev det bombardement oppe på sporene, hvor englænderne tabte bomber her oppe i viadukten, der fandt min far og bedstefar ud af, at vi skulle have et beskyttelsesrum her i huset. Det fik de lavet med sveller og sandsække i et rum i kælderen. Dengang var der jo ikke køleskab, det var viktualierum, så der var mad, hvis der skulle ske noget. Og nu begyndte jeg at blive virkelig bange, når jeg hørte flyverne. Der forstod jeg det!

Mine forældre begyndte også at fortælle lidt mere. Men da forstod jeg, hvor alvorligt det var. Og så var der sabotage alle steder. Og jeg blev virkelig bange, når jeg hørte flyverne. Det sidder i mig endnu. Det var mærkeligt, når de fløj lavt. Men min far, han skulle jo altid op at kigge hos min bedstefar oppe på altanen. Dengang de bombarderede oppe på sporene – det var en fejl – der fløj – ja, det var så noget min far og mor led under resten af deres dage – der fløj bombesplinter over i vores have. Haven lå ikke helt op til, men den lå tæt på. Min bror og en kammerat lå i telt, og min far fik dem jo ind i huset, heldigvis, inden der skete noget. Men huset slog revner. Jeg tror det var der, jeg begyndte at blive bange.

Jeg var en bitte pige. Der var rationeringsmærker, men jeg har aldrig mærket noget ... De havde mange forbindelser, så de kunne få udefra. Min mor havde en slagter, Slagter Nielsen i Viby, hvor hun var fast kunde. Dengang vi skulle have konfirmation med min bror, og det var under krigen, sørgede han for, at der alligevel blev noget, og så havde vi nogle venner på Mors, som også skaffede noget. De havde dyr, så der fik vi også fra. Vi mærkede egentlig ikke noget, vi brugte selvfølgelig rationeringsmærkerne, og dengang handlede min mor meget i Brugsen i Jægergårdsgade, eller Paulsgade. Det var inde i byen, og jeg

kan godt huske, når hun afleverede mærkerne. Men jeg kan ikke huske at vi manglede noget. Der var luftalarmmerne ...

I BOEDE JO SÅ OGSÅ LIDT UDEN FOR BYEN?

Ja, og dengang jeg var inde i Besættelsesmuseet og fortalte om krigen, talte jeg med nogle, der var opvokset i byen. Det var barsk, hvad de havde oplevet!

Havnekatastrofen 4. juli 1944 oplevede vi jo også. Da var jeg ude ved min bedstemor på Skovvejen, og da blæste vinduerne ind på det ene værelse. Da kunne vi jo heller ikke komme i kontakt med dem derhjemme. Jeg har en passerseddel, som min far havde fået af tyskerne, så han godt måtte cykle igennem for at komme derud for at få fat i mig. Det var jo frygteligt, og jeg har oplevet mange ting, men jeg synes, jeg har haft en god barndom og ungdom, og jeg gik stadigvæk til spejder og til dans, selvom der var krig.

Men dagligdagen gik videre. Min far skulle ud som trafikkontrollør, hvor sporene blev sprængt, og hvor de skulle laves igen. Han var tit afsted om natten. Spejder, det var jeg til jeg blev voksen. Skolen var forbi, og krigen var forbi.

FAMILIE- OG VOKSEN LIV

VI ER SÅ KOMMET DERTIL, HVOR DU ER VED JYDSK TELEFON OG FÅR EN UDDANNELSE. DER BLIVER DU OGSÅ GIFT, MENS DU ER DER ...

Jeg blev gift i 1954.

Min mand var nordmand. Vi traf hinanden tilfældigt i Norge, hvor jeg var på ferie med min far og mor. Det var efter krigen, han havde nemlig oplevet krigen i Oslo. Vi kunne godt mærke det. Jeg ved i hvert fald, at det var nødvendigt, at der blev samlet penge ind.

Vi traf hinanden der, og så kom han til Danmark. Det var min far, der arrangerede en tur til Spanien. Nu skulle vi altså udenlands. Han kom med på turen i 1952, og kom ikke tilbage til Norge, men blev i Aarhus. Han var skrædder,

og han kunne få arbejde med det samme. Han kunne lide cykelbanen. Der var ikke det, han ikke kunne lide. Aarhus, det var bare et slaraffenland den gang. Og så blev han her i alle de år.

Vi blev gift i 1954, og fik vores ældste datter i 1955. Hun er gift for anden gang og har en søn, som har tre børn, så jeg har tre oldebørn. De bor i Ryomgård. Den første mand døde, og det er så ham hun har en søn med. Hun blev gift igen, og har en bonusdatter.

Otte år efter fik vi så nummer to. Det var noget af et spring. Vi boede på Stenkildevej. Allerførst boede vi også på Bunsensvej på førstesalen lige ved siden af mine forældres hus, og så kom vi til Stenkildeparken, hvor vi boede i 10 år.

Mens vi boede her, blev min yngste datter født, og min mand fik arbejde i Silkeborg. I dag ville vi jo ikke flytte efter det, men dengang var det langt væk. Det hed Jetex, og var et konfektionsfirma. Hans chef forlangte at bilerne skulle stå uden for når det var fyraften. Han måtte ikke have bilen med hjem. Ellers kørte han jo frem og tilbage. Det blev han træt af, og så endte det med, at vi flyttede derud.

Havde jeg vidst, det skulle blive 30 år, så ... jeg savnede Aarhus. Min mor var helt ulykkelig, da vi flyttede. Min far blev kun 61, så min mor var jo alene i mange år. Min mand Arne var tæt knyttet til mine forældre. Han var så glad for dem, og de var glade for ham. Det var jo så dejligt, og det var derfor, at det kom som sådan et chok for dem, da vi flyttede. Når jeg tænker tilbage, ville jeg jo godt være blevet i Aarhus, men det var som om det hørte sig til dengang. Og dengang var det jo langt væk. De første år havde jeg ikke arbejde, og vi skulle lige falde til – den ældste skulle starte i skole.

Så til at begynde med var jeg bare dagplejemor, indtil jeg fandt ud af byen. Det første arbejde, jeg fik, var i en brodeributik. Det gjorde nu ikke noget, for så fik jeg lært om arbejdsgange. Så kom jeg til Arbejdsformidlingen i Silkeborg, og det var jeg virkelig glad for. Men så kom de jo ind i en periode, hvor de skulle indskrænke, og os der var kommet sidst, vi skulle ud igen. Så kom jeg til en vægtfabrik, og han kunne ikke finde ud af sine regnskaber, så dem lavede jeg.

Er det ikke mærkeligt? Når jeg ikke kunne lide at regne. Jeg lavede også regnskaber for en tømrer privat

Jeg vil sige, at jeg lærte utrolig meget, især socialt. Jeg blev godt nok ikke uddannet socialrådgiver, fordi jeg havde ikke troet, at jeg skulle være der så længe. Så lærte jeg en masse fra kommunens folk, vi fik jo fat i dem, for de var jo uddannet. De hjalp os. Vi gjorde ikke noget forkert, men det var jo hårdt mange gange. Efterhånden som vi blev større og mere kendte, og vi blev mere udadvendte og fortalte nede på Torvet. Folk havde jo altså ... uha, det var jo ikke kun et bestemt klientel, det var lige så meget, dem der havde pengene ...

Og børnene! Jeg kom ind i børnegruppen (et krisecenter), og det lærte jeg rigtig meget af, hvordan man tackler alt det der. Det har virkelig gjort noget for mig. Og vi fik et godt forhold til Politiet i årene, der gik. Til at begynde med gad de jo ikke engang køre ud for at se om der var noget. Men det gjorde de så efterhånden. Hvis vi ringede og sagde – altså, ikke fordi vi havde noget imod mændene, men somme tider stod de udenfor og generede, ikke fordi der stod Krisecenter, men de vidste jo hvor det var, og så kunne vi ringe til politiet, og så kom de kørende rundt. Til at begynde turde vi ikke tage børnene i børnegruppen med ud, og opleve noget ude i naturen. Vi var bange for at der skulle ske dem noget. Men det var de også opmærksomme på. Så hvis vi skulle et sted hen, ville de lige køre forbi, så vi var i sikkerhed med børnene. Jeg har lært utrolig meget ved det der sociale arbejde.

Jeg vil gerne fortælle lidt mere om det. Sidste år var jeg – de har jo fået et helt nyt krisecenter i dag inde i selve Silkeborg med ansatte, det kører jo på en helt anden måde ...

Det var lidt noget andet. Da jeg var der, da var det jo frivilliggrupper, til at tage sig af det hele. Også med at gøre i stand. Nu er det jo kun fastansatte og uddannet personale.

DET ER DET SAMME MED GREVINDE DANNER I KØBENHAVN?

Ja, dem lærte vi jo meget af til at begynde med. Og Randers, dem havde vi rigtig meget kontakt med, og kom til at ligne lidt, fordi det var ordentlige forhold. Altså ikke fordi Grevinde Danner ikke havde det, men det var noget helt

specielt. De var gode til at lære os op. De kom over og holdt foredrag for os, om alt det vi skulle være opmærksomme på, og også for ikke at komme til at gøre noget galt.

De sidste to år, hvor jeg var der, havde vi fået lavet et samtalerum på første sal, hvor vi godt kunne tage mændene med ind og snakke med dem, og det gjorde jeg, og de andre også efterhånden. Jeg sagde, at vi bliver nødt til at snakke med ham, han holder ikke op med at genere os, før vi har snakket med ham. Så gik jeg udenfor og snakkede med ham. Så fik jeg at vide fra hans side. Man skal høre fra to sider. Og så kom han med op, hvor vi sad og snakkede. Det var jo ikke noget, der ændrede sig fra en dag til næste dag. Men jeg havde kontakt med dem på den måde, at han forandrede sig, og hun flyttede tilbage, og de fik det godt. Det er ikke alle, der gør det, men de her gjorde. Men han fandt ud af, at han var en hård negl over for hende, det vidste han godt, men han havde ikke nogen til at bremse ham ...

Han kunne ikke styre sig selv. Hun boede længe hos os. Så var hun hjemme et par gange, for at se om det gik, og så kom hun tilbage igen. Han gik i behandling, han havde brug for hjælp.

Det fandt vi jo ud af, når vi havde de samtalerum. De kom jo ikke ind nogen steder, hverken i køkken eller opholdsrum. De kom kun ind oppefra, så der kunne vi godt have dem. Jeg ved ikke om de gør det nu, inde i Silkeborg, men vi gjorde det i hvert fald til jeg rejste derfra.

Jeg rejste i 1997, da min mand døde pludselig på grund af kræft. Der gik tre måneder, og så var det slut. Det var ret uhyggeligt. Så vendte jeg tilbage til Aarhus. Dengang havde vi meget familie og mange venner i Aarhus, og jeg var stadig medlem af Viby Lokalhistorie

TILBAGE TIL AARHUS

VAR DU STADIG I ARBEJDE, DA DU REJSTE TILBAGE TIL AARHUS?

Nej, jeg gik på efterløn som 60-årig. Jeg ved egentlig ikke, hvorfor jeg gjorde det, noget med at det var bedst sådan på det tidspunkt. Da kom jeg også på højskole, og også i Silkeborg, så jeg ikke gik i stå, altså. Jeg har hele tiden sørget for at jeg var i gang, at der var et eller andet. Da min mand døde – han er begravet på skovkirkegården, han var jo nordmand, og nu er træerne jo godt nok væk, men det var sådan norsk – så ville jeg tilbage til Aarhus, og jeg flyttede tilbage i 1997. Om det er rigtigt eller ej, det ved jeg ikke, men jeg savner Silkeborg. Men på den anden side, så har jeg også haft så mange gode år her. Da jeg kom tilbage, så skulle jeg selvfølgelig have et nyt bagland.

Vi havde venner og familie, men jeg skulle have min egen omgangskreds. Der fandt jeg også nogle gamle klassekammerater fra skolen. Og så kom jeg tilfældigvis til et foredrag – jeg kan ikke engang huske hvad det var, og jeg var ikke engang helt flyttet ud, men jeg tænkte bare, jeg skal ind hvor der er nogle mennesker. Så sagde hende, der stod for det, at “du skal sætte dig ved det bord, for det er sådan nogle friske nogen” – “Nå, du kan da ikke se at jeg er frisk” – “Jo, det kan jeg godt se, du er åben og frisk” – så hun kunne se, at jeg var åben overfor folk, og det ved jeg ikke, hvordan folk kan se sådan noget.

Så kom jeg til at snakke med den ene af dem ved bordet, der sad jo flere, men den ene kom jeg så til at snakke med, og det viste sig så, at være en af mine klassekammerater, som hun har arbejdet sammen med. Så siger hun: “Har du været spejder?” Ja, det har jeg jo igennem mange år. Hun havde været med i Skt. Georgs Gilderne igennem mange år, om jeg ikke ville med? Jeg skulle jo lige have et ben til jorden. Hun ville nu lige snakke med den gruppe, hun var med i, og så kunne jeg komme med en gang. Tænke sig, det er jeg endnu, og der har jeg virkelig fundet nogle gode venner igennem de mange år. Vi bliver jo ældre, og nogen falder væk igen.

Jeg boede så oppe i Bøgeskovparken, og der var der en der inviterede mig til at komme med i badmintonhallen. Hun ville prøve om hun kunne få nogle, der var ældre – og der var jeg da nu ikke så gammel – voksne, der ikke var så glade for foreningslivet, og hvor det ikke drejede sig så meget om tøj, og alt det der. Så

der var jeg så med til at starte Viby Ældreidræt i badmintonhallen og jeg har været med indtil for et år siden. Der holdt jeg altså. Men jeg har været aktiv i bestyrelsen, og det har givet mig så meget. Vi var så sammen med foreninger i hele landet til konferencer og vi har været på skitur i både Norge, Sverige og Polen, hvor vi var samlet fra andre foreninger også, og det har givet mig så meget.

Jeg har fået så meget igen, det synes jeg virkelig, at jeg har ... De år jeg har haft her, jeg fortryder selvfølgelig ikke, at jeg kom tilbage. Og i dag går jeg så ikke til gymnastik mere. Men jeg er i Den gamle By to gange om ugen. Den ene gang er det til registrering og sådan noget. Om fredagen er jeg i Møntmestergården, hvor jeg så taler med folk, og fortæller om Møntmestergården.

Jeg begyndte på Bymuseet i 1998, jeg begyndte også i Viby Lokalsted i 1998, og jeg begyndte i Bymuseet i Carl Blochs Gade. Jeg var inde og snakke med dem, det var 1997, hvor jeg var inde og se en udstilling, og så siger han "Nej, er du flyttet til Aarhus? For jeg mangler nogle guider!" Og det ville jeg da gerne.

Han var søn til, eller hans far var kammerat til min bror, han døde bare så ung, faderen, men så Lars der, så siger han, at han ville meget gerne have hvis jeg kunne komme der og begynde der. Der var vi så to ad gangen, og der var jeg så, til det kom over i Den gamle By, eller rettere sagt, blev nedlagt. Det var skrækkeligt, det var det altså. Der har jeg lært virkelig meget, for der blev jeg oplært i historie. Jeg var ikke med til at sætte udstillinger op, men jeg var med til at fortælle om dem. Og Conny Jantzen, jeg ved ikke om I kender hende på Stadsarkivet, for hun er jo deroppe, hun satte mig jo ind i det. Når der skulle være udstillinger, så lavede hun et ringbind til mig med al forklaring i. Det var så dejligt, for hun sørgede for at jeg var med i det, og jeg var også med i butikken, indtil det blev så stort igen med café, Og der gik det jo så galt, og det var virkelig trist. Men Thomas Ravn var jo ovre inden det blev lukket for at høre om der var nogen af os, der ville med over. Det var egentlig med de fastansatte. Men nogen havde fortalt ham, at der var rigtig mange frivillige, og dem ville han også gerne snakke med.

Det var egentlig meningen, jeg skulle have været inde på Telefoncentralen, men da jeg så kom derover, så hende der stod for de frivillige – hun er der så ikke mere – nej, sagde hun, det bliver alt for indelukket for dig, du skal over hvor du snakker med folk. Så siger hun: Hvad kunne du tænke dig? Jeg kunne egentlig godt tænke mig, hvis der kom frivillige over i Møntmestergården, for det var der ikke. Der var digitale guider. Det ville hun så undersøge, og så blev vi oplært i det. Jeg er der endnu, for jeg kan slet ikke undvære det.

Jeg bliver behandlet som fastansat, og har siddet til bords med Thomas Ravn, og de andre inspektører, de behandler en som ansat.

DET SKAL DE SANDELIG OGSÅ! DE FRIVILLIGE GØR JO ET KÆMPE STYKKE ARBEJDE.

Ja, nu er jeg jo kommet til at kende så mange fra frokoststuen. Jeg spørger simpelthen folk, hvor de er henne. Jeg er også kommet til at snakke med så mange af håndværkerne, og det er så dejligt at høre om, hvad de laver, hvad gør de.

Nu her for nylig, og det synes jeg var alle tiders, og det skal jeg gøre mere ved – den ene, han har forstand på tapeter, og de sagde, jamen, han er der endnu, så han kunne komme over til mig om fredagen, og så ham, han er i den store bog, han var formand for tømrerne, da de opførte Møntmestergården – ham kom jeg til at tale med, han stod og snakkede med en anden inde på Møntmestergården, og jeg kunne høre, at han havde forstand på noget – og jeg spurgte, om jeg måtte høre med. Han kunne godt se, hvem jeg var, og svarede: "Ved du hvad, jeg vil gerne fortælle jer seks om det!" Det bliver så her efter ferien. Men det er jo fordi, jeg spørger simpelthen folk.

Det lyder som om alle er glade for det og lige meget hvem jeg snakker med, så er det som om: Sæt dig her. Jeg ved godt det splitter folk meget, hvad de laver og hvor de er, men der er flere jeg har kunnet spørge ad, hvor man før ville have sagt: Jamen det er jo chefen.

Det er jo mennesker, og det er det menneskelige – noget som jeg tror, det er der jeg altid har været. Lige fra lille af ...

Jeg fortalte dig jo slet ikke om Befrielsen. Vi lavede jo vores egen fest, hvor vi rev gardinerne ned. Min far fik flaget op den næste dag. Der er mange ting, jeg har oplevet, og det kan vi jo altid komme tilbage til, hvis det er. Jeg glemte at sige det med Rosenvangskolen, men det ved I jo også i forvejen, for den blev jo besat under Besættelsen.

Så da kom vi så i Viby Skole, og det var ikke spor morsomt, for vi måtte kun komme og gå om eftermiddagen, og Vibyeleverne så meget skævt til os, men det fortog sig jo. Men til at begynde med, da var det ikke så sjovt.

Transskriberet af Merete Bavngård Terkelsen, september 2016